

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 288/2020-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/2014 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 562,86 € (slovom päťstošesťdesiatdva eur a osemdesiatšesť centov), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu euroadvokáta JUDr. Lubomíra Müllera, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 288/2020-9 z 23. júna 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že sa žalobou z 31. júla 2014 proti Slovenskej republike domáhal spravodlivosti priznaním finančného zadosťučinenia za nezákonné väznenie v sume 600 €. Okresný súd ako súd prvej inštancie o veci sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 142/2014 z 26. apríla 2017 tak, že žalobu zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie 30. júna 2017. Z priloženej odpovede podpredsedu krajského súdu vo veci sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní sp. zn. 1 Spr 96/2020 z 21. apríla 2020 vyplýva, že odvolacie konanie začalo na krajskom súde predložením súdneho spisu a odvolania 23. novembra 2018, pričom podpredseda krajského súdu vyjadril predpoklad, že vec sťažovateľa bude

rozhodnutá v druhom štvrtroku 2020. Sťažovateľ namieta, že okresný súd nekoná plynulo bez zbytočných priťahov, v dôsledku čoho vec nie je ani po približne šiestich rokoch právoplatne skončená.

3. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ je toho názoru, že v napadnutom konaní aj naďalej dochádza k zbytočným priťahom, a tým aj k porušovaniu ich označených práv, preto navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Krajský súd Bratislava v řízení pod sp. zn. 4 Co/286/2018 a Okresní soud Bratislava I. v řízení pod sp. zn. 14 C/142/2014 porušily stěžovatelovo právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a právo na projednání věci bez zbytečných průtahů podle čl. 48 odst. 2 Ústavy.

II. Krajskému soudu Bratislava se nařizuje, aby ve věci vedené pod sp. zn. 4 Co/286/2018 neprodleně konal.

III. Krajský soud Bratislava je povinen zaplatit stěžovateli do 2 měsíců od doručení tohoto nálezu zadostiučinění ve výši 2.500 eur.

IV. Okresní soud Bratislava I. je povinen zaplatit stěžovateli do 2 měsíců od doručení tohoto nálezu zadostiučinění ve výši 2.500 eur.

V. Stěžovateli se podle advokátního tarifu přiznává náhrada nákladů právního zastupování, které je Krajský soud Bratislava povinen vyplatit na účet právního zástupce stěžovatele u [REDAKCE], č. účtu: [REDAKCE], do 30 dnů od doručení tohoto nálezu.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a ďalšie podania sťažovateľa

4. Ústavný súd 2. júla 2020 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

5. Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 6. augusta 2020. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení vyjadril súhlas s upustením od ústneho

pojednávania o prijatej sťažnosti a v podstatnom uviedol, že v správnom denníku sťažností neevidujú sťažnosť týkajúcu sa prieťahov v konaní, sú toho názoru, že ide o právne zložitú vec, čo podľa ich názoru vyplýva zo samotného predmetu konania, ktorým je zaplatenie sumy 600 € z titulu nemajetkovej ujmy, ako aj náhrady trov konania za nezákonné väznenie. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení tiež pripustil, že z prehľadu úkonov v predmetnom konaní vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní nekonal plynule, a „to v období od 29. 06. 2016 do 24. 01. 2017 a od 04. 09. 2017 do 23. 11. 2018“. Zároveň poukázal na to, že sťažovateľom uplatnená suma primeraného finančného zadosťučinenia viac ako „4-násobne prevyšuje hodnotu sporu“. K vyjadreniu okresného súdu bolo priložené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne s chronológiou úkonov okresného súdu, ako aj strán sporu, z ktorej vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

„dňa 31. 7. 2014 napadla žaloba sp. zn. 14 C 142/2014 do oddelenia 14C a PZ žalobcu spolu so žalobou predložil listinné dôkazy (č. l. 1-2, 3-6)...

dňa 7. 10. 2014 vyzval súd žalovanú, aby sa v lehote 15 dní podľa 114 ods. 3 O. s. p. vyjadrila k žalobe a súd poučil o procesných právach a povinnostiach. Výzva bola doručená dňa 13. 10. 2014 a lehota na vyjadrenie uplynula dňa 29. 10. 2014.

dňa 13. 1. 2015 podala žalovaná vyjadrenie a rozsudky (č. l. 11-52);

dňa 6. 5. 2015 súd doručil vyjadrenie PZ žalobcu ust. § 114 ods. 2 O. s. p., ktorý bol PZ žalobcovi 30. 7. 2015; (53)

dňa 10. 8. 2015 podal PZ žalobca vyjadrenie (55)

dňa 7. 1. 2016 súd požiadal o zabezpečenie spisov z OS Prešov (56-60)

dňa 30. 12. 2016 podal PZ žalobca vyjadrenie (č. l. 62-65)

dňa 31. 3. 2017 podala žalovaná doplňujúce vyjadrenie (č. l. 67-89)

dňa 26. 4. 2017 sa konalo pojednávanie a bolo vo veci rozsudok a žalobu súd zamietol;

dňa 3. 7. 2017 podal PZ žalobcu odvolanie (č. l. 96);

dňa 4. 9. 2017 súd vyzval žalovanú, aby sa v lehote 10 dní vyjadrila k odvolaniu podľa § 373 ods. 3 CSP. Odvolanie bolo doručené žalovanej dňa 8. 9. 2017 a lehota žalovanej uplynula dňa 19. 9. 2017 a v lehote sa nevyjadrila.

dňa 23. 11. 2018 bola vec predložená KS v BA na rozhodnutie. (č. l. 99)

od 23. 11. 2018 bol psi na KS v Bratislave;

dňa 27. 5. 2020 KS v BA rozhodol rozsudkom a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozsudok bol doručený na OS BA I dňa 30. 6. 2020 a dňa 7. 7. 2020 prevzala rozsudok žalovaná.“

6. Ústavný súd konštatuje, že citovaná chronológia úkonov okresného súdu a strán sporu korešponduje z obsahom predloženého spisu, zároveň dopĺňa, že v predmetnom súdnom spise sa nachádza aj doručka adresovaná právnomu zástupcovi sťažovateľa, z ktorej vyplýva, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 286/2018 z 27. mája 2020 bol právnomu zástupcovi doručený 16. júla 2020.

7. Právny zástupca sťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním doručeným 25. augusta 2020, v ktorom ponechal na úvahu ústavného súdu, či nariadi ústne pojednávanie vo veci, pričom v podstatnom poukázal na to, že okresný súd síce rozhodol 26. apríla 2017, lenže k predloženiu odvolania krajskému súdu okresným súdom došlo až 23. novembra 2018, teda z pohľadu sťažovateľa *„vec ležela na Okresním soudu Bratislava I déle než 4 a 1/4 roku“*. Rovnako vyjadril nesúhlas s názorom okresného súdu, že ide o právne zložitú vec, pretože *„Délka věznění ani jeho důvody nebyly předmětem sporu. V řízení nebylo nutné složitě bádát v archivech, pořizovat rozsáhla soupisy majetku, obtížně shánět svědky, pořizovat překlady listin, či obstarávat tlumočníky do neobvyklých jazyků a pod.“*. Taktiež poukázal na neodvodnenú nečinnosť okresného súdu od 29. októbra 2014 do 13. januára 2015, na neskoré vyžiadanie súdneho spisu z Okresného súdu Prešov až 7. januára 2016, hoci od začiatku konania bolo zrejmé, že ho bude treba vyžiadať. Takisto vytkol skutočnosť, že okresný súd toleroval nepredloženie tohto spisu Okresným súdom Prešov približne pol roka. Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru sťažovateľa sťažnosť bola podaná dôvodne.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou,

stanoviskom okresného súdu, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

16. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzali zbytočným prietahom, konali hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

18. Pokiaľ ide o zložitosť veci (právnú a skutkovú), teda žaloby o zaplatenie sumy 600 € z titulu nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania za nezákonné väznenie

podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov, ústavný súd konštatuje, že z obsahu spisu ani zo samotného predmetu konania bez ďalšieho nevyplýva, že by vykazovala skutkovú a právnu zložitosť, tak ako to tvrdil okresný súd vo svojom vyjadrení. Navyše, zákonná sudkyňa bola toho názoru, že sťažovateľ mal podať návrh na vydanie platobného rozkazu v predmetnej veci, čo svedčí o opaku. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že vec sťažovateľa nevykazovala skutkovú a právnu zložitosť, ktorá mohla mať vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

19. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako žalobcu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ neprispel k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

21. Ústavný súd zastáva názor, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Vychádzajúc z chronológie procesných úkonov (opísanej v bode 5 odôvodnenia tohto nálezu, pozn.) vyplýva, že okresný súd nekonal sústredene a efektívne. Okresný súd nekonal v primeraných lehotách a nevykonal úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa napríklad aj tým, že nebol schopný účinne zabezpečiť podklady nevyhnutné k rozhodnutiu o veci samej, teda nekonal dostatočne razantne a efektívne, čoho dôkazom je aj samotná skutočnosť, že okresný súd mohol a rozhodol na prvom pojednávaní, ktoré sa však uskutočnilo až po približne dvoch rokoch a deviatich mesiacoch od doručenia žaloby. Ústavný súd ďalej konštatuje, že okresný súd sa dopustil zbytočných prietahov aj po vyhlásení rozhodnutia, keď odvolanie sťažovateľa proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 3. júla 2017, k predloženiu veci odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní došlo až po viac ako 16 mesiacoch (23. novembra 2018, pozn.)

od podania odvolania, pričom lehota žalovanej na vyjadrenie sa k odvolaniu márne uplynula 19. septembra 2017.

23. Vychádzajúc z uvedeného je nutné konštatovať, že konanie ako celok je poznačené nesústredenou a neefektívnou činnosťou, ako aj zbytočnými priet'ahmi, preto ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nie je možné považovať za súladný so základným právom s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a právom na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že vec bola právoplatne skončená doručením rozsudku odvolacieho súdu vo veci poslednej zo strán sporu 16. júla 2020 (uvedená skutočnosť nakoniec vyplýva aj z vyznačenej doložky právoplatnosti na prvopise rozsudku odvolacieho súdu, pozn.), okresnému súdu neprikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 1 C 80/2012 konal bez zbytočných priet'ahov, pretože označená vec bola v čase rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti s'ťažovateľa právoplatne skončená.

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

26. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný

súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume po 2 500 € z titulu majetkovej ujmy z dôvodu stavu právnej neistoty, ako aj s poukazom na predmet sporu, ako aj na zásady spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva.

28. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Vzhľadom na dĺžku napadnutého konania vedeného okresným súdom, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa, zistené prietahy v konaní a nesústredenú činnosť okresného súdu a všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd, majúci na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou (nie majetkovej ujmy, pozn.), považoval priznanie sumy 500 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania,

aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny zástupca sťažovateľov si nárok na náhradu trov konania uplatnil ešte v samotnej sťažnosti.

31 Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Odmenu priznal za tri úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie sťažnosti, písomné podanie týkajúce sa veci samej (vykonané v roku 2020), vychádzal pritom z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola 1 062 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2020. Odmena za jeden úkon právnej služby za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,62 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 €, t. j. za tri úkony 562,86 €. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, tak ako to vyplýva zo súdneho spisu, predstavujú sumu 562,86 €. Ústavný súd preto úspešnému sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 562,86 € (bod 3 výroku nálezu).

32. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu